

Anul al XV-lea, Nr. 371

27 februarie 2022

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți

- a lăsăturii sec de carne -

Parohia Vovidenia

Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

2022 – „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului“ și „Anul comemorativ al sfinților isihști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț“

SFÂNTUL CUVIOS IOAN CASIAN **(28 / 29 FEBRUARIE)**

„Părinte sfinte al Bisericii nedespărțite și teologule al virtuților creștine; fiu al pământului românesc și mare dascăl, al monahilor latini, Cuvioase Ioan Casian, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi“. (Tropar)

„Fraților, nu mâncarea ne va așeza înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Fiindcă, de te-ar vedea cineva pe tine, cel ce ai cunoștință, că șezi la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul“.

(I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2)

PRIMELE TREI DUMINICI ALE TRIODULUI

„Perioada Triodului debutează cu trei săptămâni speciale, fiecare cu o rânduială diferită în privința (ne)postirii. După Duminica trecută, cea a Vameșului și a Fariseului, în această primă săptămână nu se postește deloc. Este dezlegare și miercuri, și vineri, la toate bucatele. A doua are un regim obișnuit, adică miercuri și vineri se postește. În a treia săptămână nu se mănâncă deloc carne, în nici una dintre zile, dar se mănâncă toate celelalte bucate, inclusiv în zilele de miercuri și vineri. Întotdeauna m-am întrebat ce poate să semnifice faptul că fiecare săptămână are o rânduială diferită de celelalte. Știm că în Biserică toate sunt așezate cu un rost. Dar care?

Evident, nu pot avea pretenția că am studiat exhaustiv această problemă. Dar toate tâlcuirile de care am cunoștință subliniază o abordare progresivă, o pregătire tot mai intensă în aceste trei săptămâni pentru debutul Postului Mare. Duhovnicește, cu siguranță așa stau lucrurile. Drept dovadă sunt temele din duminicile ce precedă și din cele ce încadrează aceste prime trei săptămâni din Triod. Dar din punctul de vedere al postului alimentar, lucrurile nu prea au logică. Cum putem spune că prima săptămână, cea în care este dezlegare totală, ar fi *pregătitoare* pentru un post care este cel mai aspru din tot anul liturgic? Asta îmi aduce aminte de cei ce petrec și se desfată cu mâncăruri la lăsata secului. Că doar de a doua zi urmează *restricțiile* și trebuie să *compenseze*. Sau de un călugăr care îmi povestea cum, în primul său an de mănăstire fiind, ca frate începător, a mâncat peste măsură în ziua Lăsatului sec de brânză - *crezând că asta îmi va ajunge pentru următoarele trei zile, primele din Postul Mare, când toată obștea trebuia să țină post negru*. Dar a obținut efectul contrar: chiar a doua zi după ce mâncase copios, i-a fost cumplit de foame. Experiența ascetică ne arată că, pentru a putea ține post aspru, este nevoie de o înfrânare graduală. Or, nu asta se întâmplă în cele trei săptămâni dinaintea Postului Mare. Totul apare cumva fără noimă: mai întâi mâncăm de toate, apoi *obișnuit*, după care se renunță la carne, dar pe toate celelalte le putem mânca în fiecare zi.

Nu cumva perioada aceasta, a primelor trei săptămâni din Triod, de fapt trebuie privită ca fiind un soi de întoarcere în timp? Nu cumva avem nevoie să înțelegem care este condiția noastră de acum și cum de s-a ajuns aici, cum am ajuns să ne naștem pe acest pământ al suferinței, în această *vale a plângerii* (Psalmi 83, 7)?

Începutul Triodului este marcat de troparul: *Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață, că mâneacă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaș al trupului cu totul spurcat. Ci ca un Îndurat curățește-l cu*

mila milostivirii Tale!. Pocăința este întoarcerea spre Dumnezeu. Ea poate fi jalonată și simbolic, ca o călătorie înapoi în timp, până se ajunge la momentul în care omul pierde Raiul. Până conștientizează ce a pierdut.

În prima săptămână este harți (adică dezlegare totală) în zilele de miercuri și de vineri nu pentru ca trupul nostru să-și facă "provizii" pentru mai târziu, când vine postul, ci pentru a vedea că nu ne putem pune nădejdea în mâncare - adică în cele create pentru a dobândi îndumnezeirea. Această primă săptămână prefigurează și perioada noutestamentară, căci neînfrânarea la mâncare e menită să-mi aducă aminte de cuvinte precum: *Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos* (I Corinteni 6, 12) sau *Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt* (Romani 14, 17).

În a doua săptămână, în care se postește două zile, suntem chemați să conștientizăm faptul *că omul nu se îndreptează din faptele Legii* (Galateni 2, 16). Călătoria ajunge astfel în perioada veterotestamentară, când râvnitorii farisei posteau două zile, dar nu aflau *îndreptare* în această nevoință a lor.

Urmează cea de a treia săptămână. Lăsatul sec de carne ne plasează, călătorind înapoi în timp, în epoca de până la Noe. Acesta și familia sa au primit pentru prima dată în istoria omenirii permisiune de la Dumnezeu să mănânce carne (Facerea 9, 2-3). Și așa ajungem în a treia săptămână a Triodului, în care se mănâncă orice, mai puțin carne, adică exact cum a fost până la potop.

Iar călătoria noastră *inversă*, de întoarcere către începutul istoriei unde se oprește? La Duminica Izgonirii lui Adam din Rai! Întâmplare? Nicidecum. Am ajuns, iată, la debutul istoriei postedenice. Punct de inflexiune pentru călătoria noastră. De acum ne plasăm pe traseul istoriei mântuirii care culminează cu Răstignirea și Învierea. Ne tânguim împreună cu Adam la poarta Raiului în zilele care urmează, primele din Postul Mare, începând chiar cu vecernia iertării. Postul negru sau cât mai aspru posibil pe care-l ținem în prima săptămână, marcată de slujba Canonului Mare, este menit să producă în noi un *șoc* precum cel pe care l-au avut Adam și Eva când au conștientizat că au pierdut Raiul, adică deplina comuniune cu Dumnezeu.

Așa cum căderea protopărinților s-a produs din neascultare și din pricina neînfrânării de la a mânca, acum reîntoarcerea către Dumnezeu nu mai e posibilă decât prin înfrânare de la cele create și alipirea totală de Creatorul și Mântuitorul nostru. Lucru greu? Nu. Omenește vorbind, e imposibil. Doar cu harul Domnului putem face această dublă mișcare: dezlipire de cele materiale și lipire de cele duhovnicești. Postul scoate la iveală toate patimile noastre, tot iadul din noi. Dar cunoscându-ne astfel pe noi, așa cum

suntem - nu cum ne făceam iluzii că am fi -, vedem și ce Dumnezeu minunat avem. Căci *de mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi coborî în iad, de față ești* (Psalmi 138,8).

Ca să înțelegem mai bine această de... neînțeles prezență a lui Dumnezeu în căderile și în slăbiciunile noastre, am să vă relatez un fapt pilduitor. Un stareț de la o mănăstire din zilele noastre are obiceiul ca, în primele zile din Postul Mare sau când sunt rânduite zile de post negru, să meargă să stea în trapeză. Nu pentru a păzi acest loc în care mănâncă de regulă obștea, nici pentru a alunga pe cei ce ar îndrăzni, din slăbiciune, să caute un ceai sau o gură de pâine. Ci dimpotrivă, pentru a-l întări pe cel ce ar ajunge într-o astfel de situație, din compasiune și solidaritate, ca să nu se acuze că ar fi singurul care, din neputința firii, cedează și bea sau mănâncă ceva. Acest stareț împlinește astfel cuvântul Sf. Ap. Pavel: *Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?* (II Corinteni 11, 29). Dar ne aduce aminte și de Mântuitorul care S-a rugat special pentru Petru *să nu piară credința lui* (Luca 22, 32). Iar când vulcanicul apostol s-a lepădat de trei ori, special a privit Domnul spre el: nu ca să-l mustre (*ți-am spus eu!*), ci ca să-l întărească. Mântuitorul *S-a întors și a privit spre Petru*, ca și cum i-ar fi spus: *Nu deznădăjdui. Eu ți-am spus că vei cădea, dar și că te poți întoarce și chiar întări apoi pe frații tăi. Îndrăznește, eu nu renunț la tine. Dacă pe Iuda I-am numit prieten când Mi-a dat sărutare de vânzător, pe tine cu atât mai mult te numesc prieten al Meu!*. Iar finalul acestui moment este cu totul edificator: *Și ieșind afară, Petru a plâns cu amar* (Luca 22, 61-62). Acest plâns cu amar este specific celui ce caută duhul de pocăință în perioada Postului Mare. Nu e bocetul celui ce se plânge de foame sau scâncetul celui ce face urări de *post ușor*. Ci e plânsul celui care se știe iubit în continuare de Dumnezeu pe Care L-a trădat, dar pe care Îl dorește din nou. Nu plânsul deznădejdiei, ci unul al regăsirii. După cum *ți-e plânsul, așa ți-e și postul*“.

(Pr. Constantin Sturzu, 16 februarie 2022, Facebook)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro